

God bericht: je mag leven in opstandingslicht

Psalm 21:1, 4 en 5

Psalm 36:2

Psalm 118:10 en 11

Psalm 118:12 en 14

Psalm 150:1 en 2

Lezen: Mattheüs 27: 57-28:10 – Tekst: Mattheüs 28:5a (maar de engel)

Ds. A.J. Sonneveld, Lopik

Gemeente, jongens en meisjes,

Ochtendgloren: de eerste zonnestrallen, vaak nog wat in nevels, door het tere groen van de takken van de bomen. Vogels ontwaken en zingen hun lied – uitbundig. Hoe vroeger op de morgen, des te fraaier ze zingen.

Maar... op deze vroege morgen – de morgen van Pasen, als het licht begint te worden, is het voor Maria Magdalena anders. Ze heeft nauwelijks aandacht voor de dingen om haar heen. Ze is maar met één ding bezig: ze wil naar het graf – het graf waar ze vrijdagavond laat de Heere Jezus begraven heeft, samen met Jozef van Arimathea, met Nicodemus en met de andere Maria.

Ja, deze zondagmorgen – het begin van de week – begint voor haar uitermate triest. De Heere Jezus was alles voor haar. Hij had haar gered – gered van zeven demonen die haar in hun macht hadden. De Heere Jezus heeft ze uit haar leven gehaald – heeft haar in ruimte gezet (in vrijheid gezet). Maar... nu is Hij er niet meer.

Wat mist ze Hem. Ze zou Hem weer bij zich willen hebben. Zou Hem willen vasthouden. Ze zou... Ja, als ze aan Hem terugdenkt, wat had ze Hem meer eer willen bewijzen voor Wie Hij was en voor wat Hij deed. Nu kan ze naar Hem toe, maar... het is de gang naar een dode. De gang naar Zijn graf. Ze gaat... samen met de andere Maria (een staande uitdrukking voor de moeder van Jakobus en Joses (27:56, 61).

Op het moment dat ze naar het graf gaan, vindt er een aardbeving plaats. Niet dat ze dat in de gaten hebben. Mattheüs meldt dat deze aardbeving plaatsvindt omdat een engel van de Heere neerdaalt. Je zou dus beter van een luchtbeving kunnen spreken, al zal het verschil voor je gevoel minimaal zijn. In hoofdstuk 27 horen we van een aardbeving: rotsen scheuren (27:51). Een aardbeving van binnen uit de aarde. Hier een luchtbeving, een beving ten gevolge van het neerdalen van een engel. Dat gebeurt, terwijl de vrouwen het graf naderen.

Over de opstanding van de Heere Jezus horen we niets. Deze heeft voor dag en dauw plaatsgevonden. Voor de Koning der koningen, de almachtige God, kan de steen blijven liggen waar deze ligt. Hij komt wel langs deze steen. Hij is niet gebonden aan de natuurwetten.

De engel rolt de steen weg om te laten zien dat de opstanding van de Heere Jezus Christus werkelijkheid is geworden. De engel rolt de steen weg om te verkondigen – om te preken. Hij gaat op de steen zitten. Zijn zitten op de steen is verkondiging. God bericht: je mag leven in opstandingslicht.

Bijkomend voordeel van de verschijning van de engel is, dat de wachters ervandoor gaan. Wachters waar de vrouwen niet van weten. Deze wachters zijn besteld na de begravenis van de Heere Jezus door de overpriesters en Farizeeën.

Bij het verschijnen van de engel beven de wachters van angst en worden als doden. Ze vallen dus flauw. Zodra ze bijkomen, staan ze op en gaan er als de wiedeweerga vandoor.

Gemeente, het valt op: de engelen dienen de verkondiging van de boodschap van de opstanding. Ze verschijnen om het Evangelie uit te dragen. Ze komen tot heil en zegen – voor de vrouwen en ze verkondigen: ‘God bericht: je mag leven in opstandingslicht.’

Ze komen ook ter waarschuwing – voor de wachters, de overpriesters en Farizeeën. Ze dringen aan: ‘Erken Christus nu.’

Engelen zijn boden. Bij engelen denken wij vaak aan hemelse gestalten, zoals Mattheüs ze hier omschrijft: een gedaante als een bliksem, een gestalte wit als sneeuw. Op grond van andere Bijbelse gegevens denken we er vleugels bij.

Het is waar: engelen zijn soms bijzondere verschijningen. Lichtende gestalten – opmerkelijke gestalten. Hemelboden met vleugels. Engelen zijn soms ook net mensen, dat komt ook voor. Een bode van God in de gestalte van een mens. Een mens net als jijzelf. Pas achteraf besef je, dat het om een gezant van God gaat.

Ik laat het nu liggen, maar Markus beschrijft in de opstandingsgeschiedenis een engel als een jongeman – een jongeman zoals hijzelf.

Gemeente, wat is de betekenis hiervan voor ons?

Dit: God zendt boden – boden van heil, in verschillende gestalten. Engelgestalten en mensengestalten. Laten we beseffen dat de HEERE meestal gebruik maakt van gewone mensen. Evangelisten – predikers – ouderlingen. Broeders en zusters in het geloof. Kortom: Hij zendt mensen op je levensweg – je geloofsweg.

Bij bijzondere gebeurtenissen vind je nogal eens een bijzondere gestalte: zo’n hemelse gestalte zoals in de geschiedenis van vanmorgen. Zeg maar: daar waar de hemel aan de aarde reikt. Bij de schepping zijn engelen zeer actief. Na de zondeval verschijnen ze om de hof van Eden af te sluiten voor Adam en Eva. Bij Jezus’ geboorte zijn ze in overvloedige aantallen aanwezig. Ze verkondigen de herders het evangelie. Ze zingen in de lucht. Bij Zijn opstanding uit de dood zijn ze er opnieuw.

God bericht: je mag leven in opstandingslicht.

In gewone situaties echter tref je mensen aan – gewone mensen. Zo gaat dat doorgaans bij ons. En... dan bestaat zeker de mogelijkheid dat je een engel ziet. Ik ken mensen die mij daarover verteld hebben. Toch zal het meestal zó zijn, dat de HEERE gewone mensen op je pad zendt. Hij maakt gebruik van middelen die voorhanden zijn. Hij werkt middellijkerwijs – om het wat leerstellig te zeggen. Dat betekent: de HEERE maakt gebruik van middelen. Omstandigheden. Gebeurtenissen. Mensen die je ontmoet.

Op deze wijze komt het evangelie tot ons. Ook vandaag. Engelen verschijnen daar waar meer dan gewone middelen nodig zijn. Je hoort er van in gesloten gebieden: gebieden waar het Evangelie verboden is. Waar mensen in dromen en visioenen gestalten zien. De gestalte van de Heere Jezus. Of... van engelen. Hier gaat het om uitzonderingen. Want... de HEERE gebruikt doorgaans middelen.

Als Hij deze middelen geeft, heb je ze te gebruiken. De Bijbel. Kerkdiensten. De kerk met de ambten en diensten. Middelen waardoor God bericht: je mag leven in opstandingslicht.

Hoe zit het met het gebruik van deze middelen bij ons? We horen regelmatig spreken over secularisatie en ontkerkelijking. Maar... hoe zit dat bij onszelf? Hoe komt het dat het kerkelijke en gemeentelijke leven achteruit gaan? Hoe komt het dat de avonddiensten steeds slechter bezocht worden?

En... soms... ook... de morgendiensten? ‘Ja, maar... Er is toch meer dan de kerk.’

Nou, wees voorzichtig. Geloof en kerk hangen, gemeente, altijd samen. De Heere Jezus geeft Zijn gemeente, Zijn kerk. Het is middel in Zijn hand.

En dan mag het vraag zijn hoe het zit met de achteruitgang van het kerkelijk leven. Dan mag het een vraag zijn hoe het zit met slordig Bijbellezers. Misschien lezen we nog wel elke dag, maar te snel – te onachtzaam.

Dan mag het een vraag zijn hoe het zit met slordigheid in het bijwonen van de samenkomsten van de gemeente – de kerkdiensten. Met name in onze tijd.

‘Er is zoveel, ook op internet.’ Dat is zeker waar. Maar, gemeente, wees eerlijk: vaak kies je uit wat je zelf graag wilt horen. Je geliefde dominee – je geliefde spreker. Je geliefde muziek. Zint het je even niet, dan klik je door.

Gemeente, de HEERE geeft boodschappers – geeft gezanten. Hij zendt ze. Je ontmoet ze daar waar Jezus is. Het is waar: de twee vrouwen gaan naar de plaats waar ze de Heere Jezus kunnen zien. Als dode weliswaar, maar toch. Ze zoeken elkaar op, terwijl de discipelen elk afzonderlijk op hun plaats zitten. Ze vormen samen een kleine gemeente. Ze gaan naar Jezus, in Zijn graf weliswaar...

En... dan blijkt Hij de Levende. Dat is het Evangelie. Een engel verkondigt het hun.

Het is toch maar goed dat de vrouwen – Maria Magdalena en de andere Maria – naar het graf gegaan zijn. Stel je voor dat de vrouwen in die tijd internet gehad hadden. Even met Google Streetview naar de straat waar Jozef van Arimathea woont. Even met Earthview inzoomen op zijn tuin.

‘Ja, daar ligt Hij.’ Verder zouden ze niet gekomen zijn. ‘Ja, daar ligt Hij.’ Van Zijn opstanding zouden ze nooit vernomen hebben.

O, zeker, zeker had God andere wegen gevonden om hen te bereiken. Maar... gaan naar de plaats waar de Heere Jezus is, dat is toch beter dan blijven zitten waar je zit – zoals de discipelen doen. De discipelen zitten als bange wezels in hun huis. De vrouwen gaan eropuit. En... dan horen ze het evangelie. Een engel verkondigt het hun.

Trouwens, een zeer bijzondere overgang in ons tekstgedeelte. ‘Maar de engel...’ De engel antwoordt de vrouwen, terwijl ze niets gezegd hebben. Nu zal er vrees geweest zijn. Vrees voor vervolging door overpriesters, Schriftgeleerden en Farizeeën. Maar ook vrees als ze bij de graftuin aankomen. Markus brengt deze vrees onder woorden. ‘Wie zal voor ons de steen van de ingang van het graf weggrollen?’ (Mk. 16:3)

Johannes meldt hoe verward en verschrikt ze zijn, als ze het graf zien (Joh. 20:2). ‘De steen is weg. Waar is Jezus?’

Ze zijn op zoek naar Jezus. Maar Hij is weg. Wat een verwarring. Wat een vrees. Wat is er gebeurd?

Mattheüs meldt deze vrees niet. Hij meldt enkel de vrees van de bewakers van het graf. Mattheüs meldt ook: de steen is weg. En dat is verkondiging. ‘De weg is open. Vreest ú niet.’

Het is opvallend dat Mattheüs de geschiedenis met horten en stoten vertelt. Dat geeft iets weer van de verwarring. Het is zomaar hap-snap.

Hoe is het op die vroege morgen gegaan? Nu, als we enkele gegevens van de andere evangelisten eraan naast leggen, komt het volgende beeld naar voren. Mattheüs spreekt over één engel, Lukas over twee mannen.

Nu, we hebben net gezien: een engel of een man, dat kan beide. Dat er meerdere engelen zijn geweest, blijkt ook uit gegevens van andere evangelisten. De evangelisten schrijven vanuit verschillende invalshoeken. Net zoals je, jongens en meisjes, met je telefooncamera een situatie vanuit verschillende gezichtshoeken kunt benaderen. De evangelisten schrijven dus elk vanuit hun eigen gezichtshoek.

Hoe is het geweest? Nu, Mattheüs vertelt over één engel. Deze engel zit op een steen. Hij wentelt de steen voor de hoofdingang van de grafkamer weg. Daar gaat hij op zitten. Binnen in de grafruimte is nog een engel.

Je komt de grafruimte binnen door de hoofdingang. Binnengekomen vind je een kamer – een centrale ruimte. Aan drie zijden – links, rechts en middenvoor – vind je grafruimten. Meestal drie of vier nissen aan elke zijde – de ruimten om mensen te begraven. Voor elk van zo ’n nis komt een steen – met eventueel de naam van de overledene. Voor deze nissen is een plaats waar je kunt zitten. Een verhoging die je zou kunnen vergelijken met een bank.

De steen voor de grafnis van Christus is weg. Op de bank liggen doeken. Het omhulsel waar Jezus in gewikkeld was, ligt nog op de bank. De hoofddoek ligt los van het gewaad waarin Hij gewikkeld was. Markus meldt dat de vrouwen een engel zien aan de rechterzijde. Lukas geeft dan ook aan: 'Ze zijn met zijn tweeën. Ze *staan* bij de vrouwen.' Hoe het precies is gegaan, daar valt enorm veel over te vertellen. Dat is nu te technisch – daarom laat ik het liggen.

In grote lijnen is het zo gegaan: de vrouwen betreden de grafkamer. Ze zoeken Jezus' lichaam in de ruimte achter de weggewentelde steen. Ze weten waar het lichaam is, maar vinden het niet. Ze gaan daarom zoeken. Ze kijken rond en tasten af. En... stuiten op de engelen. Deze engelen staan. Eerst zitten ze – zitten ze te wachten en hebben ze niets te doen. Ze zien de vrouwen wat heen en weer scharrelen. Ze wachten – wachten op hun taak die aanstaande is. Om heraut van Jezus' opstanding uit de dood te zijn.

Mattheüs let op één van de twee engelen – de engel die vertelt. Naast die éne, de verteller van de boodschap, is er nog één. De evangelisten Mattheüs en Markus richten zich op de éne engel die spreekt. Lukas en Johannes maken het beeld compleet: er was er nog één. God zendt er twee – heel bewust. 'In de mond van twee of drie getuigen zal een zaak vaststaan' (Dt. 19:15) is een grondregel in het Oude Testament. Eén getuige is te weinig. Twee is goed.

Mattheüs let op de spreker van de engelen. Dat is zijn gezichtspunt. Hij schrijft vanuit het gezichtspunt van Maria Magdalena en de andere Maria. Uit de andere evangeliën weten we dat er nog meer vrouwen bij geweest zijn. Maar ook hier schrijft elke evangelist vanuit eigen perspectief, namelijk: zoals hij het gehoord heeft van de vrouw of vrouwen die hij heeft gesproken.

De verschillen in de berichten zijn ook nog om een andere reden goed te begrijpen. Leef je eens in in de vrouwen. Ze zitten in het donker: geestelijk en – éénmaal in het graf – ook letterlijk. Ze gaan van het licht – van de zonnestralen van de vroege morgen – naar het donker – de duisternis van de grafkelder. Wat een overgang: van licht naar donker.

Tot hun schrik blijkt het binnen anders te zijn dan vrijdagavond laat. Ze missen de grafsteen voor Jezus' graf. Daarbij nog de grote verwarring na Jezus' gevangenneming, veroordeling en kruisiging.

En dan is daar ineens een engel die spreekt – een boodschappenengel. Naast hem nog een andere. Hemelwitte gestalten. De vrouwen schrikken. Ze buigen hun hoofd. Ze zullen vast niet alles even goed gezien hebben.

Daarbij komt nog, dat ze met zijn zessen, zevenen zijn – in een beperkte ruimte. Ik gaf al aan: Maria Magdalena en de andere Maria zijn met meerdere vrouwen. De één staat voor de ander. Niet *allen* hebben *alles* gezien. Elke evangelist schrijft uit eigen perspectief. Samen maken ze het beeld compleet.

Mattheüs richt zich op de kern van de verkondiging. 'De steen is weg. De weg is open. Kom maar kijken waar de Heere Jezus Christus gelegen heeft. Hij is niet hier, Hij is opgewekt.' God bericht: je mag leven in opstandingslicht.

Overigens is het zeer te waarderen wat de vrouwen doen. Geen kwaad woord erover. Ze verzorgen het graf. Ze bewijzen eer aan hen die hen zijn voorgegaan.

Dat is, gemeente, een Bijbelse lijn. Je begraaft. Je zorgt voor een graf. En voor grafkrans. Deze grafkrans is in de Joodse traditie eeuwigdurend.

In ons land kennen we het ruimen van graven. Oude begraafplaatsen worden op een gegeven moment geruimd. Soms na honderd jaar of langer. Nieuwere begraafplaatsen worden soms al na 20 of 30 jaar geruimd. Zoiets is vanuit Bijbels oogpunt onvoorstelbaar. Graven blijven en laat je blijven tot op de jongste dag. Graven zijn ook in het huidige Israël zodanig heilig, dat zodra je bij de aanleg van een weg op een graf stuit de aanleg stilgelegd wordt.

Maria Magdalena en de andere Maria gaan naar het graf van Jezus om het te verzorgen. Want graven zijn belangrijk. Het zijn plaatsen van herinnering. Meer nog: het zijn plaatsen waar je hebt gezaaid – lichamen hebt gezaaid met het oog op de dag van de opstanding. Je zaait in vergankelijkheid met de verwachting van de opwekking in onvergankelijkheid. Je zaait in oneer, je verwacht de opwekking in heerlijkheid (1 Kor. 15:42-43).

Vanuit dat oogpunt is een begraafplaats meer dan zomaar een plaats. Een begraafplaats is een akker. Op deze akker zaai je. Zaai je om eens de oogst te aanschouwen. 'Met tranen zaaien, met gejuich maaien,' zingt de dichter van Psalm 126 (vers 6).

Zó gaan de vrouwen naar het graf. God is de God van leven. Dat is de doorlopende lijn – ook in het Oude Testament. Is de deur van het graf open, ze gaan naar binnen. Ze zoeken Jezus en... vinden Hem niet. Verwarring. Vrees. Binnen treffen ze een engel. Nog meer vrees door zo'n lichtende gestalte.

De engel verkondigt: 'Hij is hier niet, want Hij is opgewekt, zoals Hij gezegd heeft. Kom, zie de plaats waar de Heere gelegen heeft.'

Details ontbreken, dat is eigen aan Mattheüs. Mattheüs gaat meestal direct naar de kern. Figuren en gebeurtenissen aan de rand van een geschiedenis laat hij vaak achterwege. Het zal u opgevallen zijn dat allerlei details die wij zouden willen weten, ontbreken. De geschiedenis van vandaag is een geschiedenis met horten en stoten. Schoksgewijs komen de vrouwen tot het inzicht wat er heeft plaatsgevonden. Met vooral deze boodschap: Jezus is opgestaan. 'U zoekt Jezus, de gekruisigde. Hij is hier niet, Hij is opgewekt. De weg naar God is open. Weet je het nog? Je zoekt Jezus, maar... Hij is HEERE. Ben je het vergeten?'

Ja, dat is raak. Je zoekt Jezus, maar Hij is HEERE. Dat vergeet je zo gauw. Jezus is Zijn aardse Naam, HEERE Zijn hemelse Naam. Jezus... is Zoon van God, is HEERE, is Koning der koningen. Let je alleen op Zijn aardse bestaan, dan verlaag je Hem. Je maakt van Hem leider van een groep. En... het is waar: alle grote leiders sterven een keer. Je vindt ze bij de doden. Hooguit vind je een standbeeld van hen. Ze hebben geleefd. Je vindt gedachten, geschreven en gesproken. Geleden en gestreden. Het is verleden. Je spreekt over hen in de verleden tijd.

Over de Heere Jezus spreken we in de tegenwoordige tijd. Hij *was* niet alleen – ooit. Hij *is*. Hij *leefde* niet – eens. Hij *leeft*. Hij blijft tot in eeuwigheid Dezelfde. Hij is de Opgestane – de Levende – de Koning in glorie en heerlijkheid.

God bericht: je mag leven in opstandingslicht. Zoek je Hem, dan bezoek je geen graf. Je aanbidt Hem als HEERE in de hemel. Hij is dood geweest. Hij leeft tot in eeuwigheid. Hij was gekruisigd, Hij is opgestaan. Dat is het evangelie.

Aan het kruis heeft Hij voor onze zonden geboet. Hij heeft de schuld betaald. Met de zware schuld is Hij in het graf gedaald. Zonder schuld is Hij eruit opgestaan. De schuld is in het graf achtergebleven. De zonde is in Zijn dood ondergegaan – is begraven.

Zijn opstanding betekent nieuw leven. 1. Door Hem rechtvaardig voor God. Door Hem vrede met God. 'Het is goed tussen God en mij. Mijn schuld verzoend.' 2. Christus' opstanding verandert ook je leven. Je bent zondaar. Je blijft ook zondaar. Maar je bent in beweging gezet – in beweging gezet naar het Koninkrijk van God.

Over je leven licht de glans van Zijn werk – de glans van Zijn nieuwe leven. 'De Heere Jezus geeft mij kracht als ik zwak ben. Waar ik bezwijk, is Hij getrouw.' Hij maakt mijn leven zo, dat ik meer en meer leef uit Hem. 3. Daarbij: Christus' opstanding is een garantie voor onze opstanding. In het graf – in de aarde – gaat je lichaam de weg van ontbinding. Een weg van oneer (1 Kor. 15:43). De Heere Jezus is erdoor heen gegaan. Hij is eruit opgekomen. Hij heeft het graf veranderd van een plaats van verderf tot een plaats van verwachting. Graven blijven weliswaar. Blijven, ja, totdat... Totdat Christus komt en Zijn Rijk op aarde brengt. Met de opstanding tot zaligheid voor ieder die in Hem is.

Zo is er verwachting... God bericht: je mag leven in opstandingslicht. Je lichaam wordt gezaaid in de aarde, je ziel is bij God. Daar mag je zeggen – met ons volkslied (één van de coupletten van ons volkslied): 'Mijn ziel in 't eeuwig leven verwacht de jongste dag' (Gz. 301:4 – 1938).

God nu geloven op Zijn Woord – op het woord van de engelen, het woord van Zijn boden. Hij voltooit Zijn werk in je leven (Ps. 138:8). Hij is de Opstanding en het leven. Machtig woord, machtige belofte, gemeente. Zijn Woord brengt je bij Hem Zelf. Het blijkt bij de vrouwen. Zodra ze de graftuin verlaten, verschijnt de Heere Jezus Christus aan hen. Hij komt hen tegemoet. En groet hen. Ze knielen voor Hem neer, grijpen Zijn voeten en aanbidden Hem.

Gemeente, Christus' Woord, Zijn belofte brengt je altijd bij Hem Zelf. Hij zet je in beweging. Zó, dat je je uitstrekt naar de toekomst van Christus. De Heere Jezus verandert je leven – verandert je leven écht. Je staat anders in het leven.

Zeker, van tijd tot tijd is er vrees. Als je bij een graf staat. Als je in het ziekenhuis een ernstige boodschap krijgt te horen. Als je in de roetsjbaan van het leven onderuit gaat. Toch blijdschap. Blijdschap door de tranen heen. Want... Jezus is de Opstanding en het Leven. Wie in Hem gelooft, zal leven – altijd. Hij zal Zijn werk voleindigen.

Amen